TEISINGUMO TEISMO (ketvirtoji kolegija) SPRENDIMAS

2021 m. gegužės 20 d.*

„Prašymas priimti prejudicinį sprendimą – Laisvės, saugumo ir teisingumo erdvė – Sienų kontrolė, prieglobstis ir imigracija – Prieglobsčio politika – Direktyva 2013/32/ES – Tarptautinės apsaugos suteikimo ir panaikinimo bendra tvarka – Tarptautinės apsaugos prašymas – Nepriimtinumo pagrindai – 2 straipsnio q punktas – Sąvoka „paskesnis prašymas“ – 33 straipsnio 2 dalies d punktas – Valstybės narės sprendimas atmesti tarptautinės apsaugos prašymą kaip nepriimtiną dėl to, kad buvo atmestas ankstesnis suinteresuotojo asmens prašymas trečiojoje šalyje, kuri yra sudariusi susitarimą su Europos Sąjunga dėl valstybės, atsakingos už prieglobsčio prašymo, pateikto valstybėje, sudariusioje susitarimą, nagrinėjimą, nustatymo kriterijų ir mechanizmų – Norvegijos Karalystės priimtas galutinis sprendimas“

Byloje C-8/20

dėl *Schleswig-Holsteinisches Verwaltungsgericht* (Šlėzvigo-Holšteino administracinis teismas, Vokietija) 2019 m. gruodžio 30 d. nutartimi, kurią Teisingumo Teismas gavo 2020 m. sausio 9 d., pagal SESV 267 straipsnį pateikto prašymo priimti prejudicinį sprendimą byloje

L.R.

prieš

Bundesrepublik Deutschland

TEISINGUMO TEISMAS (ketvirtoji kolegija),

kurį sudaro kolegijos pirmininkas M. Vilaras (pranešėjas), teisėjai N. Piçarra, D. Šváby, S. Rodin ir K. Jürimäe,

generalinis advokatas H. Saugmandsgaard Øe,

posėdžio sekretorė M. Krausenböck, administratorė,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2020 m. gruodžio 3 d. posėdžiui,

išnagrinėjęs pastabas, pateiktas:

– *Bundesrepublik Deutschland*, atstovaujamos A. Schumacher,

– Vokietijos vyriausybės, atstovaujamos J. Möller ir R. Kanitz,

– Europos Komisijos, iš pradžių atstovaujamos G. Wils, A. Azéma ir M. Condou-Durande, vėliau G. Wils, A. Azéma ir L. Grønfeldt,

* Proceso kalba: vokiečių.

susipažinęs su 2021 m. kovo 18 d. posėdyje pateikta generalinio advokato išvada,

priima šį

Sprendimą

1 Prašymas priimti prejudicinį sprendimą pateiktas dėl 2013 m. birželio 26 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2013/32/ES dėl tarptautinės apsaugos suteikimo ir panaikinimo bendros tvarkos (OL L 180, 2013, p. 60) 33 straipsnio 2 dalies d punkto, siejamo su šios direktyvos 2 straipsnio q punktu.

2 Prašymas pateiktas nagrinėjant L. R. ir *Bundesrepublik Deutschland* (Vokietijos Federacinė Respublika) ginčą dėl *Bundesamt für Migration und Flüchtlinge – Außenstelle Boostedt* (Federalinė migracijos ir pabėgėlių reikalų tarnyba, *Boostedt* padalinys, toliau – Tarnyba) sprendimo, kuriuo suinteresuotojo asmens prieglobsčio prašymas buvo atmestas kaip nepriimtinas, teisėtumo.

Teisinis pagrindas

Sąjungos teisė

Direktyva 2011/95/ES

3 Pagal 2011 m. gruodžio 13 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2011/95/ES dėl trečiųjų šalių piliečių ar asmenų be pilietybės priskyrimo prie tarptautinės apsaugos gavėjų, vienodo statuso pabėgėliams arba papildomą apsaugą galintiems gauti asmenims ir suteikiamos apsaugos pobūdžio reikalavimų (OL L 337, 2011, p. 9) 1 straipsnį šios direktyvos tikslas – nustatyti trečiųjų šalių piliečių ar asmenų be pilietybės priskyrimo prie tarptautinės apsaugos gavėjų, vienodo statuso pabėgėliams arba papildomą apsaugą galintiems gauti asmenims ir suteikiamos apsaugos pobūdžio reikalavimus.

4 Šios direktyvos 2 straipsnyje „Terminų apibrėžtys“ numatyta:

„Šioje direktyvoje vartojamų terminų apibrėžtys:

a) tarptautinė apsauga – pabėgėlio statusas ir papildomos apsaugos statusas, kaip apibrėžta e ir g punktuose;

b) tarptautinės apsaugos gavėjas – asmuo, kuriam suteiktas pabėgėlio ar papildomos apsaugos statusas, kaip apibrėžta e ir g punktuose;

c) Ženevos konvencija – 1951 m. liepos 28 d. Ženevos konvencija dėl pabėgėlių statuso [(*Jungtinių Tautų sutarčių rinkinys*, 189 t., Nr. 2545 (1954), p. 150,)] su pakeitimais, padarytais 1967 m. sausio 31 d. Niujorko protokolu [dėl pabėgėlių statuso];

d) pabėgėlis – trečiosios šalies pilietis, kuris dėl visiškai pagrįstos persekiojimo dėl rasės, religijos, tautybės, politinių pažiūrų ar priklausymo prie tam tikros socialinės grupės baimės yra už šalies, kurios pilietis jis yra, ribų ir negali arba dėl tokios baimės nepageidauja naudotis tos šalies apsauga, arba asmuo be pilietybės, kuris dėl minėtų priežasčių būdamas už šalies, kurioje yra jo ankstesnė įprastinė gyvenamoji vieta, ribų negali ar dėl tokios baimės nepageidauja į ją grįžti ir kuriam netaikomas 12 straipsnis;

e) pabėgėlio statusas – valstybės narės pripažinimas, kad trečiosios šalies pilietis arba asmuo be pilietybės yra pabėgėlis;

f) papildomą apsaugą galintis gauti asmuo – trečiosios šalies pilietis arba asmuo be pilietybės, kuris negali būti laikomas pabėgėliu, tačiau apie kurį pagrįstai galima manyti, kad jei jis būtų grąžintas į savo kilmės šalį arba – asmens be pilietybės atveju – į šalį, kurioje yra jos ankstesnė įprastinė gyvenamoji vieta, jam kiltų realus pavojus patirti 15 straipsnyje apibrėžtą didelę žalą, kuriam netaikomos 17 straipsnio 1 bei 2 dalys ir kuris negali arba dėl tokio pavojaus nepageidauja naudotis tos šalies apsauga;

g) papildomos apsaugos statusas – valstybės narės pripažinimas, kad trečiosios šalies pilietis arba asmuo be pilietybės yra papildomą apsaugą galintis gauti asmuo;

h) tarptautinės apsaugos prašymas – trečiosios šalies piliečio arba asmens be pilietybės pateiktas prašymas dėl valstybės narės apsaugos, kuris, kaip galima suprasti, siekia pabėgėlio statuso arba papildomos apsaugos statuso ir kuris aiškiai neprašo kitokios rūšies apsaugos, kuriai netaikoma ši direktyva ir kurios galima prašyti atskirai;

<…>“

Direktyva 2013/32

5 Direktyvos 2013/32 2 straipsnio b, e ir q punktai suformuluoti taip:

„Šioje direktyvoje:

<…>

b) tarptautinės apsaugos prašymas arba prašymas – trečiosios šalies piliečio arba asmens be pilietybės pateiktas prašymas dėl valstybės narės apsaugos, kuris, kaip galima suprasti, siekia pabėgėlio statuso arba papildomos apsaugos statuso ir kuris aiškiai neprašo kitokios rūšies apsaugos, kuriai netaikoma Direktyva [2011/95] ir kurios galima prašyti atskirai;

<…>

e) galutinis sprendimas – sprendimas dėl to, ar pagal Direktyvą [2011/95] pabėgėlio arba papildomos apsaugos statusas bus suteiktas trečiosios šalies piliečiui ar asmeniui be pilietybės, kuriam daugiau netaikomos teisių gynimo priemonės pagal šios direktyvos V skyrių, nepriklausomai nuo to, ar dėl tokios teisių gynimo priemonės poveikio prašytojams leidžiama likti atitinkamose valstybėse narėse, laukiant rezultato;

<…>

q) paskesnis prašymas – vėlesnis tarptautinės apsaugos prašymas priėmus galutinį sprendimą dėl ankstesnio prašymo, įskaitant atvejus, kai prašytojas tiesiogiai atsiėmė savo prašymą, ir atvejus, kai sprendžiančioji institucija atmetė prašymą po to, kai jis buvo netiesiogiai atsiimtas pagal 28 straipsnio 1 dalį.“

6 Šios direktyvos 33 straipsnio 2 dalyje nurodyta:

„Valstybės narės gali laikyti tarptautinės apsaugos prašymą nepriimtinu, tik jeigu:

a) tarptautinę apsaugą suteikė kita valstybė narė;

b) pagal 35 straipsnį šalis, kuri nėra valstybė narė, yra laikoma prašytojo pirmąja prieglobsčio šalimi;

c) pagal 38 straipsnį šalis, kuri nėra valstybė narė, laikoma prašytojui saugia trečiąja šalimi;

d) prašymas yra paskesnis prašymas, kai neatsirado naujos informacijos arba duomenų, susijusių su nagrinėjimu, ar prašytojas priskirtinas prie tarptautinės apsaugos gavėjų pagal Direktyvą [2011/95] arba prašytojas jų nepateikė; arba

e) prašytojo išlaikomas asmuo pateikia prašymą po to, kai pagal 7 straipsnio 2 dalį jis davė sutikimą, kad jo byla būtų jo vardu pateikto prašymo dalimi, ir nėra faktų, susijusių su išlaikomo asmens padėtimi, dėl kurių būtų pateisinamas atskiras prašymas.“

Reglamentas „Dublinas III“

7 Pagal 2013 m. birželio 26 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamento (ES) Nr. 604/2013, kuriuo išdėstomi valstybės narės, atsakingos už trečiosios šalies piliečio arba asmens be pilietybės vienoje iš valstybių narių pateikto tarptautinės apsaugos prašymo nagrinėjimą, nustatymo kriterijai ir mechanizmai (OL L 180, 2013, p. 31, toliau – Reglamentas „Dublinas III“) 48 straipsnio pirmą pastraipą šiuo reglamentu buvo panaikintas 2003 m. vasario 18 d. Tarybos reglamentas (EB) Nr. 343/2003, nustatantis valstybės narės, atsakingos už trečiosios šalies piliečio vienoje iš valstybių narių pateikto prieglobsčio prašymo nagrinėjimą, nustatymo kriterijus ir mechanizmus (OL L 50, 2003, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas, 19 sk., 6 t., 109 p.), o juo buvo pakeista 1990 m. birželio 15 d. Dubline pasirašyta Konvencija, nustatanti valstybę, atsakingą už vienoje iš Europos Bendrijų valstybių narių paduotų prieglobsčio prašymų nagrinėjimą (OL C 254, 1997, p. 1, toliau – Dublino konvencija).

8 Reglamento „Dublinas III“ II skyriaus „Bendrieji principai ir garantijos“ 3 straipsnio „Galimybė naudotis tarptautinės apsaugos prašymo nagrinėjimo procedūra“ 1 dalyje nustatyta:

„Valstybės narės nagrinėja kiekvieną trečiosios šalies piliečio arba asmens be pilietybės, bet kurios iš jų teritorijoje, įskaitant pasienį arba tranzito zonas, prašančio tarptautinės apsaugos, prašymą. Prašymą nagrinėja viena valstybė narė, būtent ta, kuri yra atsakinga pagal III skyriuje nustatytus kriterijus.“

9 Šio reglamento V skyriaus 18 straipsnio „Atsakingos valstybės narės pareigos“ 1 dalyje nustatyta:

„1. Pagal šį reglamentą atsakinga valstybė narė įpareigojama:

<…>

c) 23, 24, 25 ir 29 straipsniuose nustatytomis sąlygomis atsiimti trečiosios šalies pilietį arba asmenį be pilietybės, atsiėmusį nagrinėjamą prašymą ir paprašiusį tarptautinės apsaugos kitoje valstybėje narėje arba esantį kitos valstybės narės teritorijoje be teisę gyventi šalyje patvirtinančio dokumento;

d) 23, 24, 25 ir 29 straipsniuose nustatytomis sąlygomis atsiimti trečiosios šalies pilietį arba asmenį be pilietybės, kurio prašymas buvo atmestas ir kuris paprašė apsaugos kitoje valstybėje narėje arba kuris be teisę gyventi šalyje patvirtinančio dokumento yra kitoje valstybėje narėje.“

10 Reglamento „Dublinas III“ 19 straipsnio „Atsakomybės perleidimas“ 3 dalyje numatyta:

„18 straipsnio 1 dalies c ir d punktuose nustatytos pareigos nebetaikomos, kai atsakinga valstybė, paprašyta atsiimti prašytoją arba kitą asmenį, kaip nurodyta 18 straipsnio 1 dalies c arba d punkte, gali nustatyti, kad atitinkamas asmuo išvyko iš valstybių narių teritorijos pagal sprendimą dėl grąžinimo arba išsiuntimo, kurį ji priėmė atsiėmus arba atmetus prašymą.

Po to, kai įvyksta faktinis išsiuntimas, pateiktas prašymas laikomas nauju prašymu, dėl kurio pradedama nauja atsakingos valstybės narės nustatymo procedūra.“

Sąjungos, Islandijos ir Norvegijos susitarimas

11 Susitarimas tarp Europos Bendrijos ir Islandijos Respublikos bei Norvegijos Karalystės dėl valstybės, atsakingos už prieglobsčio prašymo, pateikto valstybėje narėje arba Islandijoje ar Norvegijoje, nagrinėjimą, nustatymo kriterijų ir mechanizmų (OL L 93, 2001, p. 40; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 19 sk., 4 t., p. 78, toliau – Sąjungos, Islandijos ir Norvegijos susitarimas) Bendrijos vardu buvo patvirtintas 2001 m. kovo 15 d. Tarybos sprendimu 2001/258/EB (OL L 93, 2001, p. 38; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 19 sk., 4 t., p. 76).

12 Šio susitarimo 1 straipsnyje nustatyta:

„1. Islandij[os Respublika] ir Norvegij[os Karalystė], atsižvelgdamos į šio straipsnio 4 dalį, įgyvendina bei savo tarpusavio santykiuose ir savo santykiuose su valstybėmis narėmis taiko Dublino konvencijos nuostatas, išvardytas šio Susitarimo priedo 1 dalyje, ir pagal Dublino konvencijos 18 straipsnį įsteigto komiteto sprendimus, išvardytus minėto priedo 2 dalyje.

2. Valstybės narės, atsižvelgdamos į šio straipsnio 4 dalį, santykiuose su Islandij[os Respublika] ir Norvegij[os Karalyste] taiko šio straipsnio 1 dalyje nurodytas taisykles.

<…>

4. Kai šio straipsnio 1 ir 2 dalių tikslais priede išvardytose nuostatose daromos nuorodos į „valstybes nares“ jos yra suprantamos kaip apimančios Islandij[os Respubliką] ir Norvegij[os Karalystę].

<…>“

Vokietijos teisė

AsylG

13 *Asylgesetz* (Prieglobsčio įstatymas) redakcijos, taikytinos pagrindinės bylos aplinkybėms (toliau – *AsylG*), 26a straipsnis „Saugios trečiosios šalys“ suformuluotas taip:

„1. Užsienietis, kuris atvyko iš trečiosios šalies, kaip tai suprantama pagal *Grundgesetz für die Bundesrepublik Deutschland* (Vokietijos Federacinės Respublikos Konstitucija) 16a straipsnio 2 dalies pirmą sakinį (saugi trečioji šalis), negali remtis Vokietijos Federacinės Respublikos Konstitucijos 16a straipsnio 1 dalimi. <…>

2. Saugios trečiosios šalys, be Europos Sąjungos valstybių narių, yra I priede nurodytos šalys. <…>“

14 *AsylG* 29 straipsnis „Nepriimtini prašymai“ suformuluotas taip:

„1. Prieglobsčio prašymas nepriimtinas:

<…>

5) tuo atveju, kai pateikiamas paskesnis prašymas, kaip tai suprantama pagal 71 straipsnį, arba kartotinis prašymas, kaip tai suprantama pagal 71a straipsnį, kita prieglobsčio procedūra nevykdoma. <…>“

15 *AsylG* 71a straipsnyje „Kartotinis prašymas“ numatyta:

„1. Jei užsienietis federalinėje teritorijoje pateikia prieglobsčio prašymą (kartotinį prašymą) po to, kai prieglobsčio procedūra buvo baigta atmetus prieglobsčio prašymą saugioje trečiojoje šalyje (26a straipsnis), kuriai taikomi Europos [Sąjungos] teisės aktai dėl atsakomybės už prieglobsčio procedūrų vykdymą arba su kuria Vokietijos Federacinė Respublika šiuo klausimu yra sudariusi tarptautinę sutartį, kita prieglobsčio procedūra vykdoma tik tuo atveju, jei Vokietijos Federacinė Respublika yra atsakinga už prieglobsčio procedūros vykdymą ir tenkintos *Verwaltungsverfahrensgesetz (VwVfG)* [(Administracinės procedūros įstatymas)] 51 straipsnio 1–3 dalyse nustatytos sąlygos; patikrinimą atlieka [Tarnyba]. <…>“

16 *AsylG* 26a straipsnio I priede nurodyta:

„Norvegija

Šveicarija“

Pagrindinė byla ir prejudicinis klausimas

17 2014 m. gruodžio 22 d. Irano pilietis L. R. pateikė Tarnybai prieglobsčio prašymą.

18 Nagrinėjant šį prašymą paaiškėjo, kad L.R. jau buvo pateikęs prieglobsčio prašymą Norvegijoje.

19 Gavusi prašymą perimti L.R. savo žinion, Norvegijos Karalystė 2015 m. vasario 26 d. raštu nurodė Tarnybai, kad 2008 m. spalio 1 d. suinteresuotasis asmuo pateikė prieglobsčio prašymą Norvegijos valdžios institucijoms (šis prašymas buvo atmestas 2009 m. birželio 15 d.) ir kad 2013 m. birželio 19 d. jis buvo perduotas Irano valdžios institucijoms. Norvegijos Karalystė atsisakė perimti savo žinion L.R., motyvuodama tuo, kad pagal Reglamento „Dublinas III“ 19 straipsnio 3 dalį jos atsakomybė pasibaigė.

20 Taigi Tarnyba L.R. prieglobsčio prašymą nagrinėjo toliau ir 2017 m. kovo 13 d. sprendimu jį atmetė kaip nepriimtiną pagal *AsylG* 29 straipsnio 1 dalies 5 punktą. Tarnyba nusprendė, jog tai yra „kartotinis prašymas“, kaip tai suprantama pagal *AsylG* 71a straipsnį, ir kad nebuvo įvykdytos naują prieglobsčio procedūrą pateisinančios sąlygos, nustatytos Administracinės procedūros įstatymo 51 straipsnio 1 dalyje, o faktinės aplinkybės, kuriomis L. R. grindė savo prašymą, apskritai neatrodo įtikinamos.

21 L.R. prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusiame teisme pateikė skundą dėl šio Tarnybos sprendimo, kuriuo visų pirma prašoma suteikti pabėgėlio statusą, nepatenkinus šio reikalavimo, suteikti papildomą apsaugą, o nepatenkinus abiejų reikalavimų, pripažinti draudimą išsiųsti iš šalies pagal Vokietijos teisę. 2017 m. birželio 19 d. nutartimi prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas patenkino L.R. prašymą taikyti laikinąsias apsaugos priemones ir pripažino šio skundo stabdomąjį poveikį.

22 Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas nurodo, jog tam, kad galėtų priimti sprendimą nagrinėjamoje byloje, jam reikalingas išaiškinimas, ar tarptautinės apsaugos prašymas gali būti laikomas „paskesniu prašymu“, kaip tai suprantama pagal Direktyvos 2013/32 2 straipsnio q punktą, jei pirmoji procedūra, per kurią toks prašymas buvo atmestas, vyko ne kitoje Sąjungos valstybėje narėje, o trečiojoje šalyje, t. y. Norvegijoje.

23 Šiuo klausimu prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas patikslina, kad nors šis klausimas liko neatsakytas 2016 m. gruodžio 14 d. *Bundesverwaltungsgericht* (Federalinis administracinis teismas, Vokietija) sprendime, jis mano, kad tai gali būti „paskesnis prašymas“, kaip tai suprantama pagal Direktyvos 2013/32 2 straipsnio q punktą, jeigu pirmoji procedūra, per kurią buvo atmestas pirmasis tarptautinės apsaugos prašymas, vyko kitoje valstybėje narėje.

24 Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas pripažįsta, kad tiek iš Direktyvos 2013/32 33 straipsnio 2 dalies d punkto, siejamo su jos 2 straipsnio b, e ir q punktais, formuluotės, tiek iš šios direktyvos bendros struktūros matyti, kad tarptautinės apsaugos prašymas gali būti laikomas „paskesniu prašymu“ tik jeigu „galutinį sprendimą“, kuriuo atmestas to paties prašytojo „ankstesnis prašymas“, priėmė valstybė narė. Iš tiesų iš Direktyvos 2013/32 2 straipsnio b ir e punktų matyti, kad toks „ankstesnis prašymas“ ir dėl jo priimtas galutinis sprendimas turi būti susiję su apsauga, suteikiama pagal Direktyvą 2011/95, o ši direktyva skirta tik valstybėms narėms.

25 Vis dėlto prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas linkęs manyti, kad Direktyva 2013/32 turi būti aiškinama plačiau, atsižvelgiant į Norvegijos Karalystės dalyvavimą bendroje Europos prieglobsčio sistemoje; toks dalyvavimas grindžiamas Sąjungos, Islandijos ir Norvegijos susitarimu. Tiesa, kad Norvegijos Karalystė nėra saistoma direktyvų 2013/32 ir 2011/95, tačiau Norvegijos prieglobsčio sistema tiek materialiniu, tiek procedūriniu požiūriais yra lygiavertė numatytajai Sąjungos teisėje. Taigi bendros Europos prieglobsčio sistemos ir Norvegijos Karalystės dalyvavimo joje tikslui prieštarautų tai, jei valstybės narės būtų įpareigotos vykdyti visą pirminę prieglobsčio procedūrą esant tokiai situacijai, kokia nagrinėjama pagrindinėje byloje.

26 Šiomis aplinkybėmis *Schleswig-Holsteinisches Verwaltungsgericht* (Šlėzvigo-Holšteino administracinis teismas, Vokietija) nutarė sustabdyti bylos nagrinėjimą ir pateikti Teisingumo Teismui šį prejudicinį klausimą:

„Ar nacionalinės teisės nuostatos, pagal kurias tarptautinės apsaugos prašymas gali būti atmestas kaip nepriimtinas paskesnis prašymas, jei neigiamu sprendimu pasibaigusi pirmoji prieglobsčio procedūra buvo vykdoma ne Sąjungos valstybėje narėje, o Norvegijoje, suderinamos su Direktyvos [2013/32] 33 straipsnio 2 dalies d punktu ir 2 straipsnio q punktu?“

Dėl prejudicinio klausimo

27 Savo klausimu prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas iš esmės siekia išsiaiškinti, ar Direktyvos 2013/32 33 straipsnio 2 dalies d punktą, siejamą su jos 2 straipsnio q punktu, reikia aiškinti taip, kad juo draudžiamos valstybės narės teisės nuostatos, kuriose numatyta galimybė atmesti kaip nepriimtiną tarptautinės apsaugos prašymą, kaip jis suprantamas pagal šios direktyvos 2 straipsnio b punktą, kurį šiai valstybei narei pateikė trečiosios šalies pilietis arba asmuo be pilietybės, kurio ankstesnį prašymą suteikti pabėgėlio statusą, pateiktą trečiajai šaliai, įgyvendinančiai Reglamentą „Dublinas III“ pagal Sąjungos, Islandijos ir Norvegijos susitarimą, ši trečioji šalis atmetė.

28 Pirmiausia reikia pažymėti, kad prašyme priimti prejudicinį sprendimą jį pateikęs teismas remiasi prielaida, kad Direktyvos 2013/32 33 straipsnio 2 dalies d punktas, siejamas su jos 2 straipsnio q punktu, taikomas naujam tarptautinės apsaugos prašymui, pateiktam valstybei narei po to, kai „galutiniu sprendimu“, kaip tai suprantama pagal šios direktyvos 2 straipsnio e punktą, atmestas ankstesnis to paties prašytojo prašymas, pateiktas kitoje valstybėje narėje. Teisingumo Teismui pateiktose pastabose Vokietijos vyriausybė pritaria tokiam požiūriui.

29 Vis dėlto Teisingumo Teismui pateiktose pastabose Europos Komisija teigia, kad naujas tarptautinės apsaugos prašymas gali būti laikomas „paskesniu prašymu“, kaip tai suprantama pagal Direktyvos 2013/32 2 straipsnio q punktą ir 33 straipsnio 2 dalies d punktą, tik jeigu jis pateiktas valstybei narei, kurios kompetentingos institucijos galutiniu sprendimu atmetė ankstesnį to paties prašytojo prašymą.

30 Vis dėlto, kadangi pateiktas klausimas susijęs su tarptautinės apsaugos prašymu, pateiktu valstybei narei, po to, kai trečioji valstybė, kuri yra Sąjungos, Islandijos ir Norvegijos susitarimo šalis, atmetė ankstesnį to paties prašytojo prašymą, siekiant naudingai atsakyti prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusiam teismui, reikia tik nustatyti, ar toks prašymas yra „paskesnis prašymas“, kaip tai suprantama pagal Direktyvos 2013/32 2 straipsnio q punktą ir 33 straipsnio 2 dalies d punktą.

31 Atsižvelgiant į šią išlygą, reikia priminti, kad pagal Teisingumo Teismo jurisprudenciją Direktyvos 2013/32 33 straipsnio 2 dalyje išsamiai išvardytos situacijos, kai valstybės narės gali laikyti tarptautinės apsaugos prašymą nepriimtinu (2020 m. kovo 19 d. Sprendimo *Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal (Tompa)*, C-564/18, EU:C:2020:218, 29 punktas ir jame nurodyta jurisprudencija).

32 Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo teigimu, tik Direktyvos 2013/32 33 straipsnio 2 dalies d punktu galima pateisinti prašymo, kaip antai nagrinėjamo pagrindinėje byloje, atmetimą kaip nepriimtiną.

33 Šioje nuostatoje numatyta, kad valstybės narės gali atmesti tarptautinės apsaugos prašymą, kai tai yra paskesnis prašymas, kuriame nėra naujos informacijos arba duomenų, susijusių su tuo, ar prašytojas priskirtinas prie tarptautinės apsaugos gavėjų pagal Direktyvą 2011/95, arba prašytojas jų nepateikė.

34 Sąvoka „paskesnis prašymas“ Direktyvos 2013/32 2 straipsnio q punkte apibrėžta kaip vėlesnis tarptautinės apsaugos prašymas, pateiktas priėmus galutinį sprendimą dėl ankstesnio prašymo.

35 Taigi šioje apibrėžtyje pakartojamos sąvokos „tarptautinės apsaugos prašymas“ ir „galutinis sprendimas“, kurios taip pat apibrėžtos šios direktyvos 2 straipsnyje, atitinkamai jo b ir e punktuose.

36 Pirma, Direktyvos 2013/32 2 straipsnio b punkte sąvoka „tarptautinės apsaugos prašymas“ arba „prašymas“ apibrėžta kaip apimanti trečiosios šalies piliečio arba asmens be pilietybės pateiktą „prašymą dėl valstybės narės“ apsaugos, kuriuo, kaip galima suprasti, siekiama gauti pabėgėlio statusą arba papildomos apsaugos statusą, kaip tai suprantama pagal Direktyvą 2011/95.

37 Taigi iš aiškaus šios nuostatos teksto matyti, kad trečiajai šaliai skirtas prašymas negali būti suprantamas kaip „tarptautinės apsaugos prašymas“ arba „prašymas“, kaip tai suprantama pagal minėtą nuostatą.

38 Antra, sąvoka „galutinis sprendimas“ apibrėžta Direktyvos 2013/32 2 straipsnio e punkte kaip sprendimas dėl to, ar pagal Direktyvą 2011/95 pabėgėlio arba papildomos apsaugos statusas bus suteiktas trečiosios šalies piliečiui ar asmeniui be pilietybės, kuriam daugiau netaikomos teisių gynimo priemonės pagal Direktyvos 2013/32 V skyrių.

39 Trečiosios šalies priimtas sprendimas negali patekti į šią apibrėžtį. Iš tiesų Direktyvoje 2011/95, kuri skirta valstybėms narėms ir nėra susijusi su trečiosiomis šalimis, ne tik numatytas toks pabėgėlio statusas, koks nustatytas tarptautinėje teisėje, t. y. Ženevos konvencijoje, bet ir papildomos apsaugos statusas, kuriuo, kaip matyti iš šios direktyvos 6 konstatuojamosios dalies, papildomos taisyklės dėl pabėgėlio statuso.

40 Atsižvelgiant į šias aplinkybes ir, nedarant poveikio atskiram klausimui, ar sąvoka „paskesnis prašymas“ taikoma naujam tarptautinės apsaugos prašymui, pateiktam valstybei narei po to, kai galutiniu sprendimu kita valstybė narė ankstesnį prašymą atmetė, reikia pažymėti, kad iš kartu aiškinamų Direktyvos 2013/32 2 straipsnio b, e ir q punktų matyti, kad valstybei narei pateiktas tarptautinės apsaugos prašymas negali būti laikomas „paskesniu prašymu“, jeigu jis buvo pateiktas po tai, kai trečioji šalis atsisakė prašytojui suteikti pabėgėlio statusą.

41 Taigi dėl to, kad egzistuoja ankstesnis trečiosios šalies sprendimas atmesti Ženevos konvencijoje numatytą prašymą suteikti pabėgėlio statusą, negalima tarptautinės apsaugos prašymo, kaip jis suprantamas pagal Direktyvą 2011/95, kurį suinteresuotasis asmuo pateikė valstybei narei po to, kai buvo priimtas minėtas ankstesnis sprendimas, kvalifikuoti kaip „paskesnio prašymo“, kaip tai suprantama pagal Direktyvos 2013/32 2 straipsnio q punktą ir 33 straipsnio 2 dalies d punktą.

42 Remiantis Sąjungos, Islandijos ir Norvegijos susitarimu, negalima daryti kitokios išvados.

43 Žinoma, pagal šio susitarimo 1 straipsnį Reglamentą „Dublinas III“ įgyvendina ne tik valstybės narės, bet ir Islandijos Respublika bei Norvegijos Karalystė. Taigi tokiu atveju, kaip nagrinėjamas pagrindinėje byloje, kai suinteresuotasis asmuo pateikė prašymą suteikti pabėgėlio statusą vienai iš šių dviejų trečiųjų šalių, valstybė narė, kuriai šis suinteresuotasis asmuo pateikė naują tarptautinės apsaugos prašymą, gali, jei įvykdytos šio reglamento 18 straipsnio 1 dalies c arba d punktuose nurodytos sąlygos, prašyti Islandijos Respublikos arba Norvegijos Karalystės atsiimti šį suinteresuotąjį asmenį.

44 Vis dėlto negalima daryti išvados, kad, kai toks atsiėmimas neįmanomas arba neįvyksta, atitinkama valstybė narė turi teisę manyti, kad naujas tarptautinės apsaugos prašymas, kurį tas pats suinteresuotasis asmuo pateikė jos institucijoms, yra „paskesnis prašymas“, kaip tai suprantama pagal Direktyvos 2013/32 33 straipsnio 2 dalies d punktą.

45 Nors Sąjungos, Islandijos ir Norvegijos susitarime iš esmės numatyta, kad Islandijos Respublika ir Norvegijos Karalystė įgyvendina tam tikras Reglamento „Dublinas III“ nuostatas, o jo 1 straipsnio 4 dalyje nurodyta, kad šiuo tikslu šio susitarimo priede pateiktose nuostatose esančios nuorodos į „valstybes nares“ taip pat laikomos apimančiomis šias dvi trečiąsias šalis, vis dėlto nė viena Direktyvos 2011/95 ar Direktyvos 2013/32 nuostata nėra perkelta į šį priedą.

46 Darant prielaidą, kad, kaip pažymi prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas, Norvegijos prieglobsčio sistemoje numatytas prieglobsčio prašytojų apsaugos lygis yra lygiavertis numatytajam Direktyvoje 2011/95, ši aplinkybė negali lemti kitokios išvados.

47 Be to, kad iš vienareikšmės svarbių Direktyvos 2013/32 nuostatų formuluotės matyti, jog pagal šiuo metu galiojančią Sąjungos teisę trečiosios šalies negalima prilyginti valstybei narei šios direktyvos 33 straipsnio 2 dalies d punkto taikymo tikslais, toks prilyginimas negali priklausyti nuo konkretaus prieglobsčio prašytojų apsaugos atitinkamoje trečiojoje šalyje lygio vertinimo, nes kiltų grėsmė teisiniam saugumui.

48 Atsižvelgiant į visa tai, kas išdėstyta, į pateiktą klausimą reikia atsakyti: Direktyvos 2013/32 33 straipsnio 2 dalies d punktas, siejamas su šios direktyvos 2 straipsnio q punktu, turi būti aiškinamas taip, kad pagal jį draudžiamos valstybės narės teisės nuostatos, kuriose numatyta galimybė atmesti kaip nepriimtiną tarptautinės apsaugos prašymą, kaip jis suprantamas pagal šios direktyvos 2 straipsnio b punktą, šiai valstybei narei pateiktą trečiosios šalies piliečio ar asmens be pilietybės, kurio ankstesnį prašymą suteikti pabėgėlio statusą, pateiktą trečiajai šaliai, įgyvendinančiai Reglamentą „Dublinas III“ pagal Sąjungos, Islandijos ir Norvegijos susitarimą, ši trečioji šalis atmetė.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

49 Kadangi šis procesas pagrindinės bylos šalims yra vienas iš etapų prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo nagrinėjamoje byloje, bylinėjimosi išlaidų klausimą turi spręsti šis teismas. Išlaidos, susijusios su pastabų pateikimu Teisingumo Teismui, išskyrus tas, kurias patyrė minėtos šalys, nėra atlygintinos.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (ketvirtoji kolegija) nusprendžia:

2013 m. birželio 26 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2013/32/ES dėl tarptautinės apsaugos suteikimo ir panaikinimo bendros tvarkos 33 straipsnio 2 dalies d punktas, siejamas su šios direktyvos 2 straipsnio q punktu, turi būti aiškinamas taip, kad pagal jį draudžiamos valstybės narės teisės nuostatos, kuriose numatyta galimybė atmesti kaip nepriimtiną tarptautinės apsaugos prašymą, kaip jis suprantamas pagal šios direktyvos 2 straipsnio b punktą, šiai valstybei narei pateiktą trečiosios šalies piliečio ar asmens be pilietybės, kurio ankstesnį prašymą suteikti pabėgėlio statusą, pateiktą trečiajai šaliai, įgyvendinančiai 2013 m. birželio 26 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentą (ES) Nr. 604/2013, kuriuo išdėstomi valstybės narės, atsakingos už trečiosios šalies piliečio arba asmens be pilietybės vienoje iš valstybių narių pateikto tarptautinės apsaugos prašymo nagrinėjimą, nustatymo kriterijai ir mechanizmai, pagal Susitarimą tarp Europos Bendrijos, Islandijos Respublikos ir Norvegijos Karalystės dėl valstybės, atsakingos už prieglobsčio prašymo, pateikto valstybėje narėje arba Islandijoje ar Norvegijoje, nagrinėjimą, nustatymo kriterijų ir mechanizmų ši trečioji šalis atmetė.

Parašai.